

ukiknek egyszer meg kell halniok, sohasem szabadulhatunk meg attól, ami aggodalmat okoz. Ha aggodalmaskodunk, behunyjuk szemünket az élet súlyos tényei előtt és tehetetlenül állunk szembe velök. Az aggodalom közönségesen okos dolognak tetszik. De alapjában a legostobább dolog, amit tehetünk, mert azon a kibeszélhetetlenül korlátolt véleményen alapszik, hogy saját erőnkkel és művészetünkkel, saját szellemünkkel és elmésségünkkel embersorsunkat kikerülhetjük. Mindezekre a pogányok tekintenek — mondja Jézus. De teljesen kilátástalanul. Ábrándozás azt hinni, hogy a magunk sorsát jól elrendezhetjük. Mit akartok ostoba okoskodásaitokkal és aggodalmaitokkal? Tuthatod-e bár azt, hogy mi lesz holnap? Megtarthatod-e a magad, vagy gyermeked életét csak egy napig, vagy óráig is? Nem! Minden aggodalom hiábavaló. De kell-e emiatt félned? Nem! Minden félelmet okozó gondod közepette ne félj! Mert éppen itt állasz Isten megfoghatatlan kezei között. Nem jutottunk még annyira, hogy meglássuk hogyan állunk az élettel és Istennel? Nem vagyunk benne még elég mélyen az élet aggodalmaiban ahhoz, hogy észrevegyük *ki* gondoskodik rólunk?!

Ugyis kifejezhetnők magunkat: mindaddig, míg aggodalmaskodunk, nem élünk a *jelenben*. Valamilyen megálmodott, kívánatos jövőben élünk. Aki aggódik, az arra gondol, hogy holnap jobban lesz! Vagy arra, hogy gyermekeim többre viszik, mint én! Vagy arra, hogy meglátjuk majd tíz év múlva! Vagy arra, hogy rátalálok hivatásomra! Csodálatos reménység és kívánság! Csodálatos reménysége az embernek az eljövendő eseményekben! Csodálatos álmok arról, hogy miképpen lesz majd egykor!

Miért vinnék gyermekeid többre, mint te? Miért gondolod, hogy tíz év múlva könnyebb lesz az életed? Miért gondolod, hogy más hivatásban hamarabb békességre lelsz, mint azon a helyen, ahol most állasz? Ezek mind menekülési kísérletek! Nem akarsz kitérni abban a pillanatban, mely *most* követel tőled valamit. El akarod kerülni a feladat nagyságát, nehézségét, komolyságát, amelyik ebben az órában, ezen a napon a te feladatod! Ha nem tartasz ki *ma* feladatod mellett, hogyan akarsz kitérni a jövőben? Ezzel a jövőbeni reménységgel lemondasz magadról ma és most. „Ne aggodalmaskodjatok tehát a holnap felől”, mondja Jézus határozottan. A *pillanat* fontos. *Ma* dől el, hogy *ki* vagy te, mire vagy képes, *ma*, nem

pedig holnap. Isten országában mindig csak jelen-feladat van. *Ma* kell súlyos helyzetedet szemügyre vened, gyermekedet nevelned, holnap nem lesz könnyebb. *Ma* kell hogy feleséged férje, férjed felesége légy; ha ma nem keresitek az utat egymáshoz, hogy találjátok meg holnap? *Ma* kell megállnod helyedet az életben; semmit sem használ, hogy holnapra tolod a napját. „Ne aggodalmaskodjatok a holnap felől!” Azaz: vegyetek komolyan a pillanatot! Ismerjétek el ma a *ti* aggodalmaitokban, hogy magatokra gondot viselni nem tudtok, hogy éle-tetek súlyos és sötét és az is marad tíz év múlva is, éppen úgy, mint ma! Csak egy valaki van, aki aggódik értünk és gondoskodik rólunk: *Isten!* Nincs egyéb hátra, minthogy keressük az *Ő* országát, az *Ő* akaratát és „minden egyebek megadatnak néktek.”

Mi lenne életünkben, ha komolyan vennők ezt és nem aggodalmaskodnánk a holnapi napért! Ha abba hagynók álmodásainkat és kívánságainkat és elkezdenénk élni a jelenben! Milyen komoly, teljes és állhatatos lenne bennünk a kiáltás Isten után! És milyen hamar megszabadítana az Isten! Az élet minden bajában és szomorúságában csodálatosan megtartana annak a beszéde, aki meggyőzte ezt a világot. Továbbra is az élet éjjeli vándorai maradnánk, de biztosak volnának lépteink, volna út a lábunk alatt, cél a szemünk előtt.

Még mindig nem állunk ezen az úton, ahol megszűnnek az aggodalmak. Magunktól nem is léphetünk erre az útra. Ha valahol valaki erre az útra lépett, nem maga, hanem *Isten* állította oda. Egyet azonban tehetünk: ismerjük el komolyan, hogy mi *Istenre* vagyunk szorulva. Ezt mondják nekünk a mi aggodalmaink. S mihelyt nem akarjuk kikerülni ezeket, abban a pillanatban *előtte* állunk és nem tehetünk mást, kérjük, hogy ajándékozzon meg a szabadsággal, hogy minden gondunkat *Ő* reá vessük. És *ő* megteszi. Hív aggodalmainkból erre a csodálatos útra. S ha Jézus azt mondja: „ne aggodalmaskodjatok”, ez az *Ő* szava.